

Pieter Bekkema

anekdotes van een “stjonkfabryk” chauffeur

Na zijn baan als “karrider” bij het familiebedrijf ‘Bekkema Bodediensten Bergum’ verruilde Pieter z’n loopbaan voor de “stjonkfabryk”, toen nog NTF, later Sonac in Sumar / Suameer.

Hij vertelt over bijzondere voorvallen, die dit beroep als chauffeur met zich meebrachten, op een humoristische wijze. Maar het verhaal en de foto’s laten zien dat niet alles om te lachen was. Het was soms zwaar en vies werk, maar ook de lol en de contacten die dit met zich meebrachten, kenschetsen de arbeid en de persoon. Hieronder vertelt hij zijn verhaal:

In de jaren als chauffeur

maakte je van alles mee, mooie en minder mooie gebeurtenissen. Nu ik met prepensioen ben, komen de herinneringen nog wel eens boven. Dus wat let mij om een paar anekdotes op te schrijven.

Nog kadaver-bakken en vaten

Mijn werk als chauffeur (1977-2009) was onder andere met een kadaver-auto bij de kadaver-bakken in de drie noordelijke provincies langs te gaan. Dit om de dode dieren uit de kadaver-bakken op te halen. Dat gebeurde toen eerst nog met een elektrische lier.

Omstreeks 1990 werden deze vervangen door vrachtauto's met een kraan en verwisselbare containers. Ook verdwenen steeds meer kadaver-bakken en werd overgegaan naar voorcentralisatie.

We haalden dan de kadavers bij de boeren van het erf, of we reden met de afvalauto langs grote en kleine slagerijen om hun slachtafval op te halen.

Het afval zat in 200-liter vaten, die je naar de auto rolde of draaide en op een lift moest zetten.

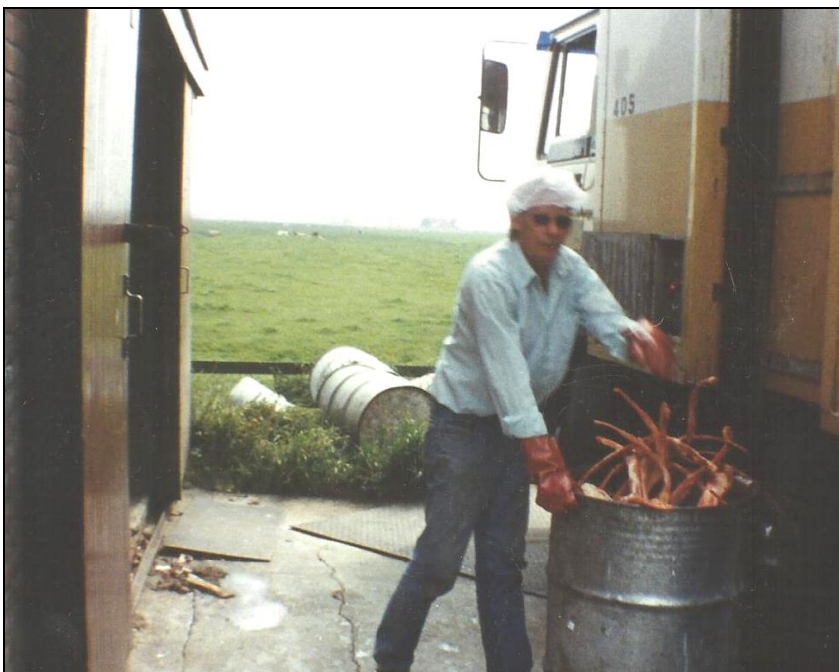
Het vat werd dan naar boven gehesen en het afval werd in de auto gekiept.

Bij sommige slagers stonden soms wel 80 tot 100 vaten, dat was dus zwaar en hard werken!

Nu hebben de meeste slagerijen een silo, waar je de auto onder rijdt en er zo'n 15 ton in de laadbak valt.

In Nijverdal is een overlaadstation, waar de kadavers en het afval uit het midden van het land wordt overgeladen in vrachtauto's.

Om het afval van hieruit naar Burgum te brengen werd er dag en nacht gereden.

Gered, geen kadaver

Op een koude wintermiddag was ik onderweg naar de fabriek.

Opeens stond tussen Grouw en Wartena een boer op de weg en hield mij staande.

Naast de weg was een koe door het ijs gezakt. De boer vroeg aan mij: "kun jij die koe er uittrekken?".

"Dat zal moeilijk gaan" zei ik, "dat kan alleen met een strop om de nek van de koe en dan stikt hij".

"Nee" zei de boer, "koeien en schapen kunnen daar wel even tegen".

"Oké, maar dan wel voor eigen risico" zei ik.

Dus de strop van de lier ging om de kop van de koe en lieren maar.

Na wat tegenspartelen stond de koe even later op het droge.

Hij hoestte, kuchte en maakte wat andere vreemde geluiden, maar hij leefde gelukkig.

Hij was mijn eerste levend dier die aan de lier van de kadaver auto weer de wei in kon.

Weer geen kadaver....

Twee weken later bij Lemmer stond een schaap in de sloot. Nu dus met mijn ervaring, deed ik de strop om de nek en lieren maar weer. Na wat tegenstribbeling stond ook dit dier na wat vreemde geluiden op het droge. Toen ik de strop losmaakte schudde hij als dank voor de redding zijn dikke natte wollen vacht uit tegen mijn broek! Lekker ... bedankt.

Ik denk dat mijn baas deze reddeningen niet zo mooi vond. Hij wil alleen maar dode dieren ...

Een vlucht.... kippen

Op een zaterdagmorgen moest ik een lege aanhangwagen naar een kippenslagerij in Dronrijp brengen en 's middags geladen weer ophalen. Er waren een paar duizend zieke kippen en die moesten worden afgemaakt.

Dat ging als volgt: de kippen werden ondersteboven aan de lopende band opgehangen, waarna ze met de kop omlaag door een stroombad gingen, waardoor ze geëlektrocuteerd werden. Daarna sneden de slagers de hals van de kippen door om het bloed er uit te laten lopen. Ten slotte vielen de kippen van de lopende band in de aanhangwagen.

's Middags moest ik weer naar Dronrijp om de volle aanhangwagen op te halen. De slagers waren net klaar met het doden van de kippen. De aanhanger werd aangekoppeld, de dakkleppen dicht gepompt, en weer terug naar Sumar.

Hier heb ik de aanhangwagen in de grote loshal gezet, waar twee autolossers de lading zouden legen. We hadden allemaal een beetje haast, want er was die avond een personeelsavond van de fabriek.

's Avond op het feest kom ik de twee autolossers tegen, die een beetje lachend op mij afkomen en zeggen: "Jij hebt ons vanmiddag wat moois geflikt! Toen wij de aanhanger wilden lossen en de dakkleppen openden, was het net een auto vol postduiven die in Frankrijk als wedstrijdduiven werden gelost!"

Wat was er gebeurd: de slagers in Dronrijp hadden bij de laatste paar duizend kippen de hals niet doorgesneden. Door het rijden in de frisse lucht waren de bovenste kippen weer bijgekomen. Dus die (wedstrijd) kippen fladderden weer vrolijk en levend uit de aanhanger en vlogen door de loshal.

De twee medewerkers zijn toen met schep en bezem een wedstrijd met rond fladderende kippen aangegaan. Het beeld hierbij kan ik slechts over fantaseren.....

En wie er gewonnen heeft, laat ik aan u over ...

Maar... we hebben met ons allen die avond nog een lekker pilsje gedronken.

De weg naar... een dode koe

Het was ongeveer 1980 en hadden toen nog geen plattegronden van de buitengebieden en ook geen navigatiecomputer met Tom Tom.

De kadaverbakken wisten we wel te vinden. Maar als een boer een dode koe had, dan haalden we die bij de boer van het erf. Daarom moest je meestal de weg wel eens ergens vragen.

Zo kwam ik bij een groentewinkel binnen om de route te vragen naar een boer.

De mevrouw achter de toonbank keek mij aan en zei: "die boer woont daar en daar, maar de boerin is vorige week overleden en al begraven".

"Sorry mevrouw, ik hoef alleen maar een dode koe!"

Het toeval wilde ook nog dat dit verhaal gebeurde in het Friese dorp **Hemelen**.

Nieuwe moeder

In Noordwolde staan bij een kippenmester 3 vaten met dode kippen. Terwijl ik sta te laden komen er twee kinderen van zeven of acht jaar, met een vriendelijk lachje op het gezicht, naar mij toelopen.

Ik verwijs ze naar een veilige plaats om te staan kijken. Ondertussen denk ik: ze zullen zo meteen wel vragen, waar gaan die dode kippen naartoe? En wat doen jullie er mee?

Meestal heb ik daar wel antwoord op, zoals: "we maken er frikadellen en kroketten van".

Toen ik klaar was liep ik naar de vrolijke kinderen toe. Kom maar op met die vragen!

Met glinsterende oogjes riepen ze in koor: "meneer, wij krijgen een nieuwe moeder !!!".

Hier had ik even geen antwoord op.
Ik heb ze wel gefeliciteerd en gezegd: “doe de groeten maar aan je nieuwe moeder”.
Ik ging die avond naar mijn eigen vrouw.

Even geen woorden

Het was op een dinsdag na pinkstermaandag en dus na een lang weekend erg druk. In het zuiden van Friesland moest ik bij een boer een dode koe laden.

Toen ik twee keer om de loopstal was gereden had ik nog geen boer, nog koe gezien.

Na een paar keer te hebben geclaxonneerd kwam eindelijk een jongen uit de boerderij lopen.

“Waar is de dode koe”, vroeg ik hem.

“Die ligt nog op de stal”, antwoordde hij.

“En waar is je vader”

“Die zit binnen”.

“Nou roep hem maar snel”, vroeg ik hem.

Even later kwam de boer naar buiten. Een beetje nors zeg ik tegen hem “je weet toch wel dat een dode koe buiten klaar moet liggen. Als je de koe niet snel naar buiten brengt, dan ga ik weer weg en kom morgen wel weer”.

Als ik naar de auto loop komt hij achter mij aan en legt zijn hand op mijn schouder en zegt: “sorry chauffeur, wij heb de huiskamer vol met familie. Onze zoon van 19 jaar is gisteren dodelijk verongelukt”. Dan sta je echt met de mond vol tanden. Na een moment van verbijstering en mijn oprechte deelneming aan de boer zeg ik tegen de boer: “als de jongen een lang stuk touw ophaalt, dan trek ik de koe wel uit de stal”.

Zo is het opgelost. Maar elke keer als ik langs die boerderij rijd, speelt het voorval toch door mijn hoofd.

Voorzichtiger

Destijds kregen de boeren nog een bon voor het kadaver en moesten we ook de huid van het dode dier keuren. Was de huid van de koe bijvoorbeeld beschadigd of zat het haar los, dan kreeg de boer niets. Maar als de huid van een beest goed was, dan was er voor de boer een vergoeding. Zo was er 25 gulden voor een koe en 10 gulden voor een kalf.

Die bon deden we dan in de brievenbus of de boer kwam bij je om de bon.

Vaak zei ik dan gekscherend tegen de boer: “alstublieft hier is de rouwbrief”.

Maar na het voorval van hierboven was ik voorzichtig geworden met mijn grappige antwoorden.

Hond weg, deken en mand weg

Kom ik bij een oud boertje om een dood kalf op te halen. Het boertje komt naar mij toe en zegt:

“in de schuur ligt ook onze dode stabij in de mand met een deken er overheen. We waren heel erg aan het hondje gehecht. Wil jij de hond, mand en deken meenemen?”

“Nou heb ik geen vuilnisauto, maar goed, ik neem alles wel mee” antwoord ik hem.

Dan vraagt hij: “wil je even wachten tot ik in huis ben. Ik kan slecht afscheid van de hond nemen”.

Toen het boertje in huis was heb ik voorzichtig de mand met hond achter in de auto gelegd.

Maar wat moet ik met de mand en de deken?

Wordt vervolgd:

Een paar boerderijen verderop lopen een paar kinderen op het erf.

Dus ik vraag aan de kinderen: “hebben jullie een hond?”.

“Ja!” roepen ze.

“En heeft die hond wel een mand?”

“Nee!”

“Nou dan krijgen jullie een mand van mij!”

De kinderen blij en ik ook, want ik was de mand kwijt.

Bouvier mee terug?

De meeste boeren hebben wel een hond. Kom je dan bij de boer op het erf, dan is het altijd spannend of het een lieve of een kwade hond is. Na een tijdje weet je wel waar je op moet passen.

Bij een boerderij in Akkrum liep altijd een grote Bouvier, met het haar voor zijn ogen. Als ik het erf op kwam rijden was de hond nergens te zien. Maar als ik het kadaver geladen had en naar de cabine liep, dan kwam hij blaffend en grommend op mij af. Sprintend, met het hart in de keel, was ik eerder in de cabine dan dat het woeste beest mij kon bijten.

Dit was mij twee keer bij deze boer overkomen. Toen ik er weer eens heen moest, heb ik net zo lang geclaxonneerd tot de boer naar me toe kwam.

Ik stapte uit en had een groot slagersmes in de hand.

“Wat moet je met dat mes”, vroeg de boer.

Ik zei tegen hem: “als die hond mij dat aanvallen weer gaat flikken, dan gaat hij met me mee terugging naar Sumar”.

“Of je zet de hond vast als ik kom, of je legt de dode koe voortaan bij de weg”.

In goed overleg met de boer lagen de kadavers daarna aan de straat.

Lyts geraas.

Als ik in Appelscha bij een boer het erf oprijd, komt er altijd een heel klein hondje (een formaat poezen model) mij met veel lawaai tegemoet. Hij heeft het niet op mij, maar op de kraan van de auto gemunt.

Als ik het kadaver met de kraan oppak, dan bijt hij zich vast aan de klem van de kraan en gaat vreselijk tekeer.

Is de klem een halve meter van de grond, dan laat hij pas los en loopt grommend de stal in. Verloren!

Meeloper

Als ik in Gersloot langs een boerderij rijd staan er altijd een kleine stabij en een grote rottweiler bij de weg te blaffen. Moet ik bij de boer het erf op om een kadaver te laden, dan loopt de stabij rustig naar de loopstal en blijft daar mooi staan. Maar de grote rottweiler rent al blaffend en bang wel drie stukken weiland ver weg.

Kom ik na 15 minuten weer langs de boerderij, dan staat hij nog steeds blaffend in het weiland.

De schijtert!

Kadaver auto

Ook als ik in Gersloot langs een boerderij rijd, dan hoort de stabij mij al van verre aankomen. Hij vliegt dan van het erf af en rent dan al blaffend mee. De hond probeert in de banden te bijten en rent wel een paar honderd meter naast de auto mee.

Je kon er op wachten.

Op een middag kwam ik er weer langs. En ja hoor, daar komt het hondje weer met vliegende vaart van het erf. Maar nu weigerden het diertje zijn remmen waarschijnlijk.

Voordat ik kon remmen lag het hondje al onder de auto. Toen ik er naar toe liep, zag ik het wel, er zat geen leven meer in. Jammer.

Ik heb het hondje in de auto gelegd en terug gereden naar de boer. Ik vertel hem van het ongeval. Hij was het met mij eens, dit zat er een keer aan te komen.

“Het is jammer”, zei hij, “maar neem de hond maar mee. De kinderen zijn nog op school en hebben het gelukkig niet gezien. Ik zeg wel dat hij is weggelopen”.

Ik rij wel op een kadaverauto, maar hoeft niet op zo'n manier aan kadavers te komen.

Aan de biefstuk

Met de afvalauto moest ik drie keer in de week naar een bedrijf in Sneek. Dit bedrijf haalde bij de supermarkten al het vlees op, wat over datum was. Er was gehakt, biefstuk, speklappen, enzovoorts en zat in grote tonnen.

Naast het bedrijf was een autosloperij met een groot hek eromheen. Achter het hek liepen twee grote honden, die altijd naar mij toekwamen. Waarom? Ik gooide af en toe wel eens wat vlees over het hek. De prijs stond op de verpakking en ik heb de bedragen een keer opgeteld.

De twee honden vraten die dag voor 140 gulden op.

Bijrijder

Na afloop van een drukke dag ging ik naar een chauffeursrestaurant op de rotonde in Heerenveen voor koffie en bal (chauffeurs gehaktbal).

Bij de entree kom ik een bekende veekoopman tegen. Hij heeft een dode geit in zijn veeauto.

“Leg hem maar achter in mijn auto”, zeg ik, “maar nu eerst koffie drinken”.

Na de koffie en bal ga ik naar de auto. Als ik in de cabine wil stappen zit er iemand op de bijrijdersstoel!

Wie zat er mooi recht op de stoel? De dode geit!

Effe douchen

Op een dag moest ik nog naar één adres, een kalvermesterij. En dan op naar het tankstation om koffie. Het was erg warm die week. Bij hoge temperaturen zetten de kadavers snel op en worden dan erg dik. En ja hoor, daar lag een groot opgezet kalf.

Ik doe de klem van de kraan er omheen en knijp voorzichtig. Niet voorzichtig genoeg blijkbaar, want het kalf barst uit elkaar!

En ik? Ik zit onder de vieze en stinkende smurrie van het dode kalf!

De boer had dit allemaal gezien en stond bij de stal hard te lachen.

“Kom maar in de stal”, zei hij, “hier kun je je wel even douchen”.

Nu heb ik altijd extra schone kleren bij me voor het geval het eens misgaat.

Na een lekkere douche en andere kleren was ik weer lekker fris. Maar het is net of de vieze geur nog in je neus blijft zitten.

Dus maar een vlug bakje koffie. Stel je voor dat ik nog stink!

Pleister met een luchtje

Het was op een vrijdagavond en ik had nog een laatste rit met de afvalauto naar een paar grote slagerijen in de omgeving van Dokkum, met erg guur en stormachtig weer.

Bij de laatste slagerij stonden ongeveer 80 vaten met afval.

De auto was al behoorlijk vol. Je kon de auto alleen maar voor, bij de zijkant laden.

Trucje: was de auto voor vol, dan reed je zo hard mogelijk achteruit. Daarbij krachtig remmen, zodat het afval naar achteren vloog en je voorin weer wat ruimte had.

Bij het laden rol je de vaten met afval op de lift van de auto en klikt het vat vast. Dit gaat dan naar boven en wordt boven leeg gekiept.

Als het vat boven was en de wind kwam er tijdens het kiepen achter, dan waaide een hoop natte smurrie over je heen en stonk je een uur in de wind!

Dus snel weer aan het werk. De auto raakte hierbij voor al snel vol, dus maar weer de truc: flink remmen!

Toen ik bijna klaar was viel er een stuk bot van boven, op mijn hoofd. Ik schudde even met mijn hoofd en ging door. Ondertussen voelde ik het bloed over mijn gezicht stromen. Er was gelukkig nog een keurmeester in de slagerij en ging naar hem toe.

Toen hij de wond zag, zei hij: “ik zou toch maar even naar de Eerste Hulp in het Dokkumer ziekenhuis gaan. Ik ga er wel met jou in mijn luxe auto naar toe”.

Bij de eerste hulp heb ik ze eerst wel gewaarschuwd voor de stank en uitgelegd wat voor werk ik deed.

Gelukkig kortgeleden nog een tetanusprik gehad, dus die hoefde ik niet meer.

Na de wond schoongemaakt te hebben kon deze met een pleister worden gehecht. Ondertussen had ik de verpleegsters al wat met hun neus zien trekken.

Ik mocht de eerst drie dagen mijn haar niet wassen. Maar dat kon toch zeker niet, het was bijna weekend en kreeg een paar extra hechtpleisters mee.

Mijn vrouw was een (klein beetje) mijn ziekenverzorger. Zij mocht thuis na het douchen en het haarwassen de wond verzorgen.

Volgens mij hebben ze de Eerste Hulp ruimte nog wel een uur moeten luchten!

Sneeuw landschap

In 1979 was na hevige sneeuwval en harde wind de provincie Friesland door grote sneeuwduinen bijna van de rest van Nederland afgesloten.

's Morgens om half zeven ging ik toch maar op de fiets over de brug naar de fabriek. Meer lopend naast de fiets dan op de pedalen.

Na koffie en overleg met de planning werd besloten dat er niet gereden kon worden en konden we weer naar huis gaan.

Ik was nog maar net thuis of daar belde dezelfde planning al. Ik moest samen met een collega met truck en aanhanger proberen in Wezup in Drenthe te komen. Achter Meppel was geen sneeuw gevallen en in Wezup werd volop geslacht, dus het slachtafval moest daar afgehaald worden.

Bij de fabriek stond de combinatie klaar met sneeuwkettingen en sneeuwscheppen. De weg van Bergum naar Drachten was nog niet zo slecht, maar je moest wel gas houden en met een behoorlijke snelheid door de sneeuwduinen rijden. De weg van Drachten naar Heerenveen was schoon geblazen door de oostenwind. Toen we de rotonde bij Heerenveen naderden was het net een Siberisch landschap.

Overall stonden vrachtauto's vast in de sneeuw. We zagen nog wat ruimte, maar moesten daarbij wel de verkeerde kant van de rotonde oprijden en gas houden. Maar er was gelukkig toch geen verkeer. Vanaf Heerenveen was één helft van de rijbaan sneeuwvrij. Er lag alleen nog wel een laagje sneeuw op de weg.

Tussen Heerenveen en Wolvega zijn we twee personenauto's tegengekomen. Dus met de lichten knipperen en gebaren dat ze aan de kant moesten. Want als we niet bleven rijden kwamen we vast te staan. De twee auto's zijn in de haast links en rechts de sneeuw in gereden (en staan er misschien nog....)

Bij De Blesse was een chauffeursrestaurant. We hadden na deze sneeuwrit natuurlijk wel zin in een kop lekkere warme koffie.

Het parkeerterrein stond vol met vrachtauto's. Die waren de avond ervoor tegengehouden en mochten niet verder. Dan maar op de weg parkeren. Na de koffie en de vele vragen van de collega's die wilden weten hoe erg het in het noorden was en hoe we hier waren gekomen, gingen we verder richting Zwolle.

Maar toen we in de auto verder wilden rijden slipte de combinatie door de sneeuw op de weg.

Mijn collega haalde de kokosmatten uit de cabine en legde ze voor de achterwielen. Langzaam kregen we weer grip op de weg en moest m'n collega, met de kokosmatten in de hand, heel hard lopen om de rijdende combinatie weer in te halen.

Tot Meppel zijn we geen auto meer tegengekomen en daarna was er helemaal geen sneeuw meer.

In Wezup waren ze erg blij dat we er waren. De silo's zaten vol, daarom snel geladen zodat ze door konden gaan met slachten.

Toen gingen we weer richting Friesland. Ondertussen hadden de sneeuwplougen de grote wegen zoveel mogelijk schoongemaakt en kwam het verkeer op de grote wegen weer een beetje op gang.

Om 23.00 uur waren we weer veilig in Burgum. De rit naar Wezup waar we normaal zo'n 6 uren werk mee hadden, was nu in 11 uur geklaard! Al met al een geweldige dag.

Een week na de sneeuwstorm konden we eindelijk weer de kleine wegen berijden en de boeren weer bezoeken, één geluk: de kadavers stonken niet.

Mr. X met een luchtje

Met de slachtafvalauto rij ik op een avond rond 22.00 uur vanuit Leeuwarden richting Burgum.

De auto zat helemaal vol met varkensslachtafval.

Bij Zwartewegsend staan stoplichten. Ze staan bij het naderen op rood, dus voorzichtig remmen. Ze gaan weer op groen: gas. Ze gaan weer op rood: de reactie is remmen. Ik kom gelukkig tijdig tot stilstand.

Het was erg donker op het kruispunt en kon in de spiegels niet zien of er afval uit de bak op de weg was gevallen. Dus maar voorzichtig naar Sumar gereden. Op de fabriek zie ik dat er wel wat varkensdarmen naast de bak hangen. Ik heb de auto nog gelost en gewassen, mezelf gedoucht en naar huis gegaan.

De volgende morgen kom ik op de fabriek bij het parkeerterrein van de vrachtauto.

Komt de ploeg chef lachend op mij af en zegt: "dat was maar mooi gisteravond. Ken jij een meneer X ??".

Ik antwoordde: "ik zou het niet weten".

Het verhaal verliep als volgt:

Na afloop van een vergadering in Leeuwarden ging de heer X naar zijn woonhuis in Tietjerk. X moest dus bij Zwartewegsend, bij de stoplichten, rechtsaf. Daar lag wat slachtafval op de weg (dat was van mij).

Hier is hij doorheen gereden.

De heer X wist niet wat het was. Totdat X thuis zijn auto in zijn garage parkeerde. Toen hij uitstapte kwam hem een vreselijke geur tegemoet.

De heer X belde de politie met de vraag: “zouden jullie naar de stoplichten willen rijden en zien én ruiken wat daar op de weg ligt. Mijn auto en de garage stinkt als een

Toen de politie er arriveerde wisten ze al snel wat het was. Gelukkig / toevallig kwam er een collega van mij langs die heeft het afval opgeruimd. Alles werd netjes weer schoon gemaakt.

Maar wie was de heer X ?? Het was de toenmalige burgemeester van onze gemeente!

Een edel dier

Een dood paard is toch iets anders dan een “gewoon” kadaver bij de boeren of een dood dier bij particulieren. Ik ging ook altijd voorzichtig en met respect met mens en paard om.

Bij de meeste particulieren komen dan de mensen en de kinderen naar buiten.

Ik maak hierbij eerst een praatje met de mensen zoals: hoe is het paard gestorven en hoe oud was hij/zij.

Dan vertel ik dat zij het beste nu afscheid van het paard kunnen nemen. Het is niet zo’n mooi gezicht als ik hun paard in de auto takel.

De mensen vroegen ook wel: “chauffeur wilt u nog een stukje van de staart of de manen knippen”. Ook legden ze wel bloemen op het paard.

Als de mensen en kinderen in huis zijn laad ik het paard voorzichtig op.

Is het paard geladen dan rij ik meestal met gepaste snelheid van het erf,

Het was toch min of meer een gezinslid.

Krachtraining

In Oosterwolde lag een dood paard bij de weg met een groot stuk plastic er overheen. Dit was afgedekt met (ik heb ze geteld) 36 zware stoeptegels!. De man was waarschijnlijk stratenmaker. Ik niet dus!

Geen paardenbief

Wat mij altijd is bijgebleven is het volgende:

In de omgeving van Spannenburg (Gaasterland) houd een boer mij staande want er lag een dood paard bij de ingang van het weiland. Er stond ook nog een veearts bij.

De boer zei (geëmotioneerd): “je moet het paard nu meenemen of ik breng hem zelf naar Sumar”.

In die tijd mochten we, als we geen opdracht hadden, geen groot vee extra meenemen. Na gebeld te hebben met de planning mocht ik het paard wel meenemen.

Ik vroeg aan de boer: “wat is er met het paard gebeurd?”

Geëmotioneerd vertelde hij het volgende: “het paard is geschrokken en in het prikkeldraad terecht gekomen en daar wild te keer gegaan. Daarbij zijn de twee voorste poten (voeten) ernstig verwond geraakt. De veearts heeft met een spuitje haar uit het lijden geholpen”.

Hij vertelde me verder dat het paard “vol” (in verwachting) was. Maar ook dat hij het paard de week er voor nog erg goed duur had kunnen verkopen.

Het paard (zij heette: “Matje”) trok bij de schaatskampioenschappen op “Thialf” in Heerenveen altijd de arrenslee voor de ereronden met de Europees- of Wereldkampioen schaatsen.

Toen maakte ik nog een stomme opmerking. Ik zei tegen de boer: “het paard is door de veearts met een spuitje gedood en zij was dus verder goed gezond. Waarom breng je haar niet naar de noodslager?”.

Hij zag mij nors aan en zei: “van dit paard krijgt geen mens een stukje vlees van te eten”.

Toen ik het paard in de auto trok, zag ik dat zij het halster nog om haar hoofd had. Ik vroeg hem wil of het halster nog van haar hoofd moest.

Hij heeft met zijn hoofd afgekeerd van het paard het halster alsnog van haar hoofd gehaald.

Een droevig einde voor “Matje”.

Boer onwaardig

Bij een boerderij moest ik een dode koe en ook een dood kalf laden. Ik kon niemand vinden, dus maar even claxonneren. Toen de boerin naar buiten kwam, vroeg ik waar de kadavers lagen.

“Daar achter op het erf”, antwoordde de boerin.

Het was net een kuilbult. Nadat ik het plastic eraf trok was het schrikken! Er lagen wel vijf koeien, meerdere kalveren en een partij schapen. Ze waren totaal verrot.

Ik heb nog geprobeerd wat in de auto te lieren, maar trok alles uit elkaar. Weg hier, je bekijkt het maar!

In de omgeving heb ik een paar boeren gevraagd wat voor type boer is die man.

Overall hetzelfde antwoord: een zeer slechte boer.

Toen wist ik wel genoeg. Ik heb de planning gebeld en uitgelegd wat daar aan de hand was.

De volgende morgen op kantoor zat de A.I.D. mij op te wachten. Ze wilden graag een plattegrond van de boerderij en waar of de kadavers lagen. Ze hebben de hele dag lopen zoeken en graven en de kadavers op een andere plaats gevonden. De boer had de kadavers ergens anders op het land begraven.

Diverse soorten vee werd in beslag genomen (erg verwaarloosd).

Ook de vrieskist werd in beslag genomen (clandestien geslacht vlees).

De kadavers zijn later in die week met een shovel en afvalauto op geruimd.

Dan ben je chauffeur en dan weer politie.

Eerlijk delen?

In opdracht van de A.I.D. moest ik slachtafval laden bij een boer. Bij aankomst stonden twee mensen van deze A.I.D. mij al op te wachten. Het slachtafval en vlees zat allemaal in plastic zakken en was verzegeld. Zo nieuwsgierig als ik ben vraag ik aan de A.I.D. mensen wat hier aan de hand was.

Details: hier wonen twee broers met hun gezinnen op de boerderij en ze hadden (clandestien) een koe geslacht en verdeeld.

De ene broer vond dat het vlees niet eerlijk verdeeld was en belde de A.I.D. met: “mijn broer heeft stiekem een koe geslacht”. (....?)

Door de A.I.D. werd het slachtafval op het erf opgegraven. In de vrieskist van de broer vonden ze een halve koe, maar waar is de andere helft!

Dan maar in de vrieskist van de andere broer kijken. En ja hoor, daar lag de andere helft van de koe.

Resume: twee boeren / broers vechten om een koe en been, en de NTF gaat er mee heen.

Varkenspest

Tijdens de varkenspest moesten in het hele land varkens worden geruimd en die werden door veel transportbedrijven naar Burgum gebracht. Doordeweeks hadden wij ons eigen werk, maar zaterdags en zondags moesten wij ook helpen bij de ruiming.

Ik ben een paar keer naar een verzamelplaats in de provincie Brabant geweest.

Hier was een oude slagerij die werd gebruikt voor het doden van de besmette varkens.

De varkens werden hier nog levend door veeauto's gebracht en werden in grote kooien gedreven.

Daarna werden ze één voor één door een sluis op een lopende band gedreven.

Hier werden ze door een keurmeester met een grote tang geëlektrocuteerd.

Vanaf de lopende band vielen de varkens in de auto. Boven op de lopende band zat ook een keurmeester.

Kwam er nog wel een varken levend boven, dan kreeg deze alsnog het genadeschot.

Was de combinatie vol, dan werd alles ontsmet en verzegeld. Een kop koffie en naar Sumar.

Op de fabriek werden ze in een grote loods gelost. Dit ging als volgt: je reed achteruit de loods in, de achterklep los, dan vielen de eerste varkens er uit.

Dan een meter of tien naar voren rijden, vol gas achteruit en boven op de rem.

Na nog een paar keer remmen was de combinatie leeg. Een shovel schoof ze omhoog tot een grote bult.

Er werd continu en in de weekenden doorgewerkt. Varkenspest, wat een verschrikking voor duizenden dieren.

MKZ

Na het uitbreken van de MKZ ziekte moesten alle dieren van vele boerderijen worden geruimd. Wat er zich overal in Nederland heeft afgespeeld, daar ga ik maar niet op in. Eén voorval wat ik nooit zal vergeten, wil ik toch vertellen. Bij de grote boerderijen werd het vee met grote combinaties opgehaald. Toen de meeste boerderijen waren geruimd, waren de particulieren aan de beurt.

Mijn verhaal van een ruiming bij particulieren:

Op een zaterdagmorgen moest ik mij om 9.00 uur melden bij een plaatsje achter Zwolle. Dit lag in een polder en er liep één weg naar toe. Dan een rondje van 7 km en dezelfde weg terug.

Ik had zes particulieren op papier met schapen / geiten en hangbuikzwijnen.

De weg naar de polder was afgezet met borden en politie. Verderop stond een keet voor de veeartsen en een cateringauto met koffie en een warme hap.

Hier moest ik mij melden. Na de koffie begint de ruiming. Er gaan twee man naar het huis en leggen er ontsmettingsmatten bij de ingang neer. Vervolgens gaan er twee man naar de mensen toe en gaan onderhandelen over de prijs. Daarna twee man die het dier meenemen naar de weg en het dier doodschoten. En dan n moest ik het dode dier opladen.

We hadden de mensen gewaarschuwd: hou de kinderen a.u.b. binnen!

Ik heb toch nog kinderen voor het slaapkamerraam zien staan huilen.

Hierna kwamen er twee mannen om de ontsmettingsmatten weg te halen en naar het volgende adres te brengen, we kregen koffie en warm eten (de verzorging was prima).

Om twee uur waren de zeven adressen geladen, auto en kraan ontsmet en verzegeld.

Toen ik naar de politieafzetting reed, werd ik daar de agenten tegen gehouden. “Je moet terug, er is nog een geit bijgekomen”.

Dus terug naar de keet van de ruimers.

Wat was het geval! Een particulier had gezien dat we klaar waren en zich gemeld bij de politie.

Hij wist n.l. dat de buurman nog stiekem een geit achter in de schuur had.

Dus het circus kon opnieuw beginnen. Laden, ontsmetten etc.

Of ze nog goede burens zijn weet ik niet...

Het ruimen leek destijds wel de oorlog.
Maar nu met dieren (als u begrijpt wat ik bedoel).

*Van zeven uur tot vijf uur.
Gewicht aan dode dieren 150 Kg.
Kadaver-auto met chauffeur.
Tien ambtenaren.
Cateringauto.
Twee man politie.*

Reken zelf maar uit wat dit gekost heeft!
Toen ik weer thuis was, zei ik tegen mijn vrouw: “dit hoeft voor mij **nooit** weer”.

Smullen maar

Voor de jaren '80 was het niet verplicht om met dichte auto's (dakkleppen) te rijden.

De combinatie was dus van boven helemaal open.

We reden dag en nacht naar verzamelpunt Nijverdal. Hier werden de kadavers en het afval vanuit het midden van Nederland overgeladen. Het afval moest naar Sumar.

Dit was soms, als je het 1 of 2 keer per dag en een week lang deed, soms erg saai (vooral 's nachts).

Als je slap afval in de auto had, dan zei de overlader: "onderweg niet remmen!".

Moest je wel hard remmen dan lag een deel op de weg.

Was de combinatie geladen met kadavers, dan staken de koeien koppen boven de auto uit.

Als je met de luxe auto er achter reed, dan was het dus echt een stjonk-auto!

In de cabine had je nergens last van. Bij het rijden gaat de lucht toch naar achteren!

Eén keer per jaar is het de TT motorracen in Assen. Op de wegen en viaducten stonden toen al veel mensen naar de motoren te kijken. Daar reden wij ook gewoon tussen.

Kwam ik een viaduct vol mensen tegen dan claxonneerde ik even.

Dan zag je de mensen met afschuw in de auto kijken (dode koeien en paarden staarden hen aan)

Was ik onder het viaduct door, dan zag ik in de spiegel de mensen zich omdraaien met een vies gezicht of met de hand voor de neus!

En ik: ik had geen saai ritje, maar wel een mooi binnenpretje.

Zo beleefde je altijd wel wat en blijven je de bijzondere, mooie en trieste gevallen altijd bij.

Zeker op schrift vastgelegd!

Pieter Bekkema

2015

